

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113058128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

og sætter Frugt! Lad af med Eders usalige Viderspændstighed og kast Eder fuld af Ruelse og Bøn for vor Frelseres Fødder ...“

Ulrik Christian havde, da Præsten begyndte, sat sig op paa Hovedgjærdet og nu viste han truende mod Døren og raabte den ene Gang efter den anden: „H'raus, Præst! h'raus, marche! jeg taal' ham intet længer!“

„Og kjære Herre,“ fortsatte Præsten, „om I gjør Eder haard, fordi I mistvivler om at finde Naade fordi Eders Syndebjerg er saa overmaade, saa hør da med Jubel, at Guds Naadsens Væld er udtømmeligt ...“

„Galne Præstehund, gaar han nu!“ hvæsedes Ulrik Christian frem mellem de sammenbidte Tænder, „ejns — zwej —!“

„og om Eders Synder vare røde som Blod, ja, som tyriske Purpur ...“

„Rechtsum!“

„han skal dog gjøre dem hvide som Libanons ...“

„Saa skal da ogsaa St. Satan og alle hans hellige Engle,“ brølte Ulrik Christian, idet han sprang ud af Sengen, snappede en Kaarde fra Vaabenstativet og stødte heftigt efter Præsten, men denne havde hurtigt hjerget sig ind i Sideværelset og slaaet Døren i efter sig. Ulrik Christian løb nu rasende mod Døren, faldt saa magtesløs om paa Gulvet og maatte løftes op i Sengen, men han tog Kaarden med sig.

Resten af Formiddagen gik hen i døsigt Ro, han havde ingen Smerter, og den Mathed, der

var kommen over ham, fandt han behagelig og velgjørende. Han laa og stirrede paa de smaa Lysprikker, som trængte sig ind mellem Traadene i Klædet, der var hængt for Vinduets, og talte de sorte Ringe i Jerngitret. Imellem smilte han fornøjet, naar han kom til at tænke paa Præstejagten og blev kun gnaven hvergang Ane Skomagers vilde have, han skulde lukke Øjnene og forsøge paa at sove.

Lidt over Middag bankedes der haardt paa Døren og umiddelbart efter traadte Præsten ved Trinitatis, Mag. Jens Justesen, ind. Den store færladne Mand med de grove, kraftige Træk, kort sort Haar og store, dybtliggende Øjne, traadte straks hen til Sengen og hilste: Goddag.

Saasnart Ulrik Christian saae, der atter var en Præst for hans Seng, blev han saa rasende, at han rystede paa alle Lemmer, og Eder og Skjældsord foer ud af ham mod Præsten, mod Ane Skomagers, der ikke bedre kunde vare hans Fred, og mod Gud i Himlen og alle hellige Ting.

„Ti stille, Menneskebarn!“ dundrede Hr. Jens, „er det en Mund at føre for En, der alt har sit ene Ben i Graven? Brug I heller den flakkende Livsfunke, der end er i Jer, til at gjøre Eders Fred med Vorherre, end til at yppe Kiv med Mennesken'. I bær' Jer jo ad som de Misdædere og Ugjerningsmænd, der, naar deres Dom er falden og de ser, de intet kunne undgaa Tængerne og Øksen, der hol-